

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 42/01-202

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Alexandra Bröstla a Jána Klučku na verejnom zasadnutí senátu o podnete akciovej spoločnosti J. B. – K. b., K. V., Č. r., zastúpenej advokátom JUDr. E. V., B., vo veci porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 7 Obo 73/2000 dňa 21. februára 2002 takto

r o z h o d o l :

Základné právo akciovej spoločnosti J. B. – K. b. nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 7 Obo 73/2000 p o r u š e n é n e b o l o .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Priebeh konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 7. augusta 2000 doručené podanie akciovej spoločnosti J. B. – K. b., K. V., Č. r. (ďalej len „navrhovateľ“), označené ako „Podnet na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky“. K podnetu navrhovateľa bolo priložené splnomocnenie na jeho zastupovanie pred ústavným súdom advokátom JUDr. E. V., B. Na výzvu ústavného súdu z 8. septembra 2000 navrhovateľ doplnil svoj podnet o požadované písomné podklady. Okrem toho však navrhovateľ samotný (a bez výzvy ústavného súdu) svoj podnet neskoršie doplnil ešte dvakrát, a to svojimi podaniami z 25. septembra 2000 („Doplnenie podnetu v sp. zn. Rvp 1092/00“) a 18. decembra 2000 („Dodatok k podnetu“).

Dňa 16. februára 2001 sa na ústavný súd obrátil zástupca Krajskej prokuratúry v Košiciach so žiadosťou o informáciu o konaní vo veci navrhovateľa v súvislosti s prípravou mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky podľa § 243e Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Obo 73/2000, t. j. v tej istej veci, ktorá je predmetom konania o podnete navrhovateľa pred ústavným súdom. Za účelom zistenia aktuálneho stavu v tejto veci sa ústavný súd listom z 2. mája 2001 obrátil na najvyšší súd a tento v odpovedi doručenej 18. mája 2001 potvrdil, že 4. apríla 2001 podal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie podľa § 243e OSP proti „uzneseniu Najvyššieho súdu SR z 13. apríla 2000 pod sp. zn. 7 Obo 73/2000“. Ústavný súd túto skutočnosť zohľadnil pri predbežnom prerokovaní a rozhodovaní o podnete navrhovateľa.

Z obsahu podnetu vyplynulo, že navrhovateľ ním namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1, ako aj základného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). K ich porušeniu malo dôjsť postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre o nariadení

predbežného opatrenia (sp. zn. 18 NcCb 8/99) voči označeným odporcom S. P., s. r. o., Ch. a B. H., s. r. o., V.

Porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy videl navrhovateľ v tom, že najvyšší súd v označenom odvolacom konaní podľa jeho názoru nesprávne vyložil a aj aplikoval predovšetkým ustanovenia § 206 ods. 2 a § 212 OSP, čím narušil právnu istotu vytvorenú rozhodnutím Krajského súdu v Nitre. Keďže súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa názoru navrhovateľa aj právna istota vytvorená „nezmeniteľnosťou právoplatných súdnych rozhodnutí“, v dôsledku takéhoto postupu najvyšší súd porušil jeho základné právo na súdnu ochranu.

Pokiaľ ide o základné právo podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, jeho porušenie videl navrhovateľ v tom, že vo veci mal konať a rozhodnúť senát najvyššieho súdu 7 Obo v rozpore s určeným rozvrhom práce najvyššieho súdu na rok 2000, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jeho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi.

V poslednej časti svojho podnetu navrhovateľ požiadal, aby ústavný súd rozhodol o zodpovedajúcom druhu právnej úpravy základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj posúdil platnú právnu úpravu tohto základného práva podľa označených zásad.

Ústavný súd na neverejnom zasadnutí senátu 7. júna 2001 predbežne prerokoval podnet navrhovateľa vo veci porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Obo 73/2000 a uznesením č. k. II. ÚS 42/01-121 prijal podnet na konanie v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Po prijatí podnetu na ďalšie konanie sa ústavný súd listami z 11. júna 2001 a 12. októbra 2001 obrátil na najvyšší súd so žiadosťou o písomné vyjadrenie k prijatému podnetu. Predseda najvyššieho súdu na tieto žiadosti ústavného súdu odpovedal svojimi listami z 9. júla 2001 a 12. novembra 2001. Vzhľadom na to, že navrhovateľ v tejto veci trval na ústnom pojednávaní, ústavný súd nariadil jeho konanie na 11. december 2001.

Na ústnom pojednávaní sa zúčastnil len právny zástupca navrhovateľa, ktorý (po tom, čo zotrval na svojom pôvodnom návrhu na rozhodnutie ústavného súdu) na preukázanie dôvodnosti svojho tvrdenia o porušení čl. 48 ods. 1 ústavy navrhol dôkaz výsluchom svedka – podpredsedu najvyššieho súdu JUDr. J. M. Ústavný súd vykonal tento výsluch na verejnom pojednávaní 6. februára 2002 za účasti právneho zástupcu navrhovateľa a svedka.

Ďalšie pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 21. februára 2002 za účasti zástupcu najvyššieho súdu JUDr. J. S., predsedu senátu najvyššieho súdu. Právny zástupca navrhovateľa svoju neúčast' ospravedlnil, pričom ústavnému súdu oznámil, aby konal v jeho neprítomnosti. Ďalšie dôkazy nenavrhol vykonať a neuplatnil si ani právo predniesť záverečnú reč. Ani zástupca odporcu netrval na ďalšom dokazovaní. Vo svojej záverečnej reči vyslovil záver, že vec bola do senátu pridelená na základe platného rozvrhu práce a postupom najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu práva navrhovateľa na zákonného sudcu. Navrhol, aby ústavný súd návrh navrhovateľa zamietol.

II.

Obsah návrhu navrhovateľa a stanovisko odporcu

V časti podnetu prijatom na ďalšie konanie navrhovateľ uviedol:

«Podnecovateľ podal 9. novembra 1999 na Krajský súd v Nitre návrh proti odporcom I. S. P., s. r. o., Ch., S. r. a 2. B. H., s. r. o., V., S. r. na ochranu proti nekalej súťaži (išlo o prvý návrh v tejto veci).

Predtým podnecovateľ návrhom z 1. marca 1999 požiadal Krajský súd v Nitre o nariadenie predbežného opatrenia voči odporcovi v 1. rade. Krajský súd v Nitre tento návrh uznesením č. k. 18 NcCb 1/99-11 z 31. Marca 1999 zamietol, čo Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil uznesením č. k. 7 Obo 165/99 z 30. Júla 1999.

V prejednávanej veci (ochrana proti nekalej súťaži) podal odporca v 1. Rade odvolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 18 NcCb 8/99-15 z 2. Decembra 1999. Táto vec bola v odvolacom konaní, t. j. na Najvyššom súde Slovenskej republiky automaticky predelená jeho senátu 7 Obo. Takýto postup by bol pritom možný iba podľa čl. II ods. 3 písm. a) IV. časti Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2000, ktorého znenie uvádzame: „vo veciach, ktoré opätovne napadli na Najvyšší súd SR po tom, ako tento svojim rozhodnutím zrušil rozhodnutie súdu nižšieho stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo po tom, ako tento súd vybavil vec „inak“; o týchto veciach rozhoduje pôvodný senát.“

Z uvedeného je zrejmé, že pri rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o odvolaní odporcu v 1. Rade proti rozhodnutiu Krajského súdu v Nitre č. k. NcCb 8/99-15 z 2. decembra 1999 nešlo o prípad, na ktorý sa vzťahuje vyššie citované ustanovenie upravené v čl. II ods. 2 Rozvrhu práce NS SR na rok 2000 tohto znenia: „Pri zapisovaní vecí do registrov sa postupuje podľa § 10 ods. 1 Kancelárskeho poriadku Najvyššieho súdu SR zo dňa 18. decembra 1998 pod sp. zn. Sekr. 240/98.“

Vychádzajúc z tejto skutočnosti je nepochybné, že automatické a pritom neodôvodnené pridelenie prejednávanej veci senátu Najvyššieho súdu SR 7 Obo bolo v rozpore s príslušnými ustanoveniami Rozvrhu práce NS SR na rok 2000 a tým nepochybne došlo k porušeniu ústavného práva navrhovateľa na zákonného sudcu upraveného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. ...

Z vyššie uvedeného vyplýva opodstatnený dôvod na základe ktorého sa navrhovateľ domnieva, že postup Najvyššieho súdu SR pri pridelení prejednávanej veci senátu 7 Obo, ktorý nebol v súlade s príslušnými ustanoveniami Rozvrhu práce NS SR na rok 2000 zapríčinil porušenie ústavného práva navrhovateľa upraveného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Konkrétnym postupom pri pridelení predmetnej veci došlo k tomu, že jej rozhodovanie nebolo zverené takému senátu NS SR, ktorý by bol zákonným senátom v súlade s platnými pravidlami rozdeľovania práce medzi senátmi NS SR.»

Aj v poslednom doplnení svojho podnetu z 18. decembra 2000 navrhovateľ uviedol, že «Podľa rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Spr. 233/99 čl. II. bodu 1, rozdelenie práce medzi jednotlivé senáty vyplýva z častí V až X rozvrhu práce, podľa uvedeného sa „nepostupuje a) vo veciach, ktoré opätovne napadli na Najvyšší sud po tom, ako tento súd zrušil rozhodnutie súdu nižšieho stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo po tom ako tento súd vybavil vec „inak“; o týchto veciach rozhoduje pôvodný senát.“

Nehľadiac na spornosť otázky, či sa rozhodnutia Najvyššieho súdu č. 7 Obo 165/99 z 30. 7. 1999 a č. 7 Obo 73/2000 z 13. apríla 2000 týkajú tej istej veci, (čo sme rozobrali v našom podaní z 25. septembra 2000) je jasné, že rozhodnutie z 30. 7. 1999 potvrdilo uznesenie súdu prvého stupňa, teda ho nezrušilo, nevrátilo na ďalšie konanie, ani nevybavilo vec „inak“. Nebol teda daný nijaký dôvod, uvedený v rozvrhu práce, podľa ktorého odvolacie konanie proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 2. decembra 1999 č. 18 NcCb 8/99-15 vybavoval senát, označený spisovou značkou 7 Obo.

Rozhodnutie senátu, ktorému vec podľa rozvrhu práce nepatrila, je podľa nami citovanej judikatúry Ústavného súdu porušením základného ústavného práva na zákonného sudcu, zakotveného v čl. 48 ods. 1 Ústavy.» v dôsledku čoho „Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozpore s vlastným rozvrhom práce na rok 2000, vrátane jeho čl. II bodov a 1 3 písm. a) vo veci tohto súdu č. 7 Obo 73/2000 rozhodoval v senáte, ktorý nebol určený rozvrhom práce, bolo účastníkovi konania odňaté právo na zákonného sudcu, zakotvené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“.

Vo svojej odpovedi z 9. júla 2001 (Skr 214/01) na výzvu ústavného súdu z 11. júna 2001 predseda najvyššieho súdu uviedol: „Ustanovenie čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v súvislosti s vymedzením zákonného sudcu v ďalšej vete uvádza, že príslušnosť súdu ustanoví zákon. Platný Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach presne vymedzuje, ktorý súd je vecne a miestne príslušný na konanie v danej veci (§ 9, § 84 a nasle.). V tomto smere vecnú, miestnu a funkčnú príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nespochybňuje vo svojom podnete z 18. decembra 2000 ani predkladateľ podnetu

J. B. Je pravdou, ako sa to v uvedenom podnete konštatuje, že žiaden zákon bližšie nevymedzuje, ktorý senát alebo sudca miestne, funkčne a vecne príslušného súdu vo veci má konať a rozhodnúť. Tieto otázky vymedzuje Rozvrh práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na príslušný rok. Najvyšší súd Slovenskej republiky nemá námietky voči tomu, aby aj v uvedenom smere zákon presne vymedzil, ktorý senát, resp. ktorí sudcovia sú zákonnými v danej veci. Vo veci Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Obo 73/2000 bolo postupované v súlade s platným rozvrhom práce, ktorý bol schválený v súlade s platným právnym poriadkom, a preto podľa môjho názoru v uvedenej veci právo účastníka v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na zákonného sudcu porušené nebolo.“

Vo svojom ďalšom vyjadrení z 12. novembra 2001 predseda najvyššieho súdu spresnil: *„Vec spisovej značky 18 NcCb 8/99 Krajského súdu v Nitre na Najvyšší súd Slovenskej republiky došla dňa 10. 3. 2000. V obchodnom registri bola zapísaná pod spisovou značkou 7 Obo 73/00, a to v zmysle čl. II ods. 2 rozvrhu práce platného v roku 2000 v spojení s ustanovením § 10 ods. 1 Kancelárskeho poriadku Najvyššieho súdu SR z 18. decembra 1998, sp. zn. Sekr 240/98.“*

K údajnému použitiu čl. II ods. 3 rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2000 predseda najvyššieho súdu uviedol: *„Odlišnosť registrácie podľa čl. II. ods. 3 rozvrhu práce oproti registrácie podľa osobitnej časti rozvrhu práce je vyjadrená v samotnom obsahu tohto ustanovenia. To znamená, že v takomto prípade sa neprihliada na časovú súvislosť nápadu veci, ale iba na to, že v konkrétnej veci už rozhodol konkrétny senát najvyššieho súdu. V uvedenej veci však o takýto prípad nešlo, keďže spis na najvyšší súd napadol po prvýkrát.“*

III.

Zákonný sudca v konaní pred najvyšším súdom

Rozvrh práce najvyššieho súdu platí na jeden kalendárny rok a použitím jeho ustanovení sa uskutočňuje pridelovanie vecí došlých na najvyšší súd do príslušného senátu

jedného z jeho štyroch kolégií. Rokovací poriadok najvyššieho súdu (Pls 1/93) z 11. mája 1993 vo svojom čl. 3 ods. 2 uvádza: „Rozdelenie práce na Najvyššom súde určuje na kalendárny rok rozvrh práce, ktorý do 15. decembra každého kalendárneho roka zostaví predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na návrh predsedov kolégií.“ Odsek 3 toho istého článku uvádza: „V rozvrhu práce sa uvedie rozdelenie práce medzi jednotlivými kolégiami a medzi jednotlivými senátmi kolégií a podmienky vzájomného zastupovania medzi sudcami“.

Veci došlé na najvyšší súd sa rozdeľujú medzi jednotlivé kolégiá a následne medzi ich senáty. Na najvyššom súde pôsobia štyri kolégiá, a to: trestné, občianskoprávne, obchodné a správne. V súlade s čl. I ods. 2 rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2000: „Pre rozdelenie práce (vecí) medzi jednotlivé kolégiá NS SR je rozhodujúca právna povaha veci, ktorú má najvyšší súd prerokovať a rozhodnúť alebo ktorú má vybaviť mimo rozhodovacej činnosti.“ Z hľadiska rozdelenia práce medzi občianskoprávne a obchodné kolégium je pritom určujúce, do ktorého registra súdu nižšieho stupňa (rozhodnutie ktorého je napadnuté opravným prostriedkom, o ktorom má rozhodnúť najvyšší súd) bola vec naposledy zapísaná (napríklad ak bola určitá vec predložená ako obchodná, prejedná ju a rozhodne obchodné kolégium, aj keby sa neskôr ukázalo, že išlo o vec občianskoprávnú). Nerešpektovaním tejto časti rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2000 (čl. I) by mohlo dôjsť k porušeniu základného práva na zákonného sudcu, pretože v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu je za zákonného sudcu potrebné považovať „sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce“ (I. ÚS 8/94). K takejto situácii však vo veci sp. zn. II. ÚS 42/01 nedošlo, keďže vec navrhovateľa bola pridelená do obchodného kolégia najvyššieho súdu, pričom táto skutočnosť napadnutá nebola (a preto nie je predmetom konania o podnete navrhovateľa pred ústavným súdom).

Ďalšou súčasťou základného práva na zákonného sudcu je však v danom prípade pridelenie veci do príslušného senátu obchodného kolégia najvyššieho súdu v súlade s rozvrhom práce na rok 2000. K tomuto dochádza použitím častí V až X rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2000, t. j. osobitnej časti rozvrhu práce, a to tak, že po

zaregistrovaní došlých vecí do registrov jednotlivých kolégií (podľa ich povahy a druhu) sa tieto (a podľa príslušných pravidiel) pridelujú do jednotlivých senátov.

Registrácia vecí došlých do obchodného kolégia najvyššieho súdu sa uskutočňuje na základe časovej postupnosti, v dôsledku čoho obchodné veci došlé do obchodného kolégia sa do jednotlivých registrov zapisujú v poradí, v akom došli na najvyšší súd, pokiaľ v tomto smere nestanovuje výnimku platný rozvrh práce.

Pokiaľ ide o úpravu zapisovania vecí do registrov, podľa čl. II ods. 2 rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2000: „Pri zapisovaní vecí do registrov sa postupuje podľa § 10 ods. 1 Kancelárskeho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. 12. 1988.“ Uvedené ustanovenie kancelárskeho poriadku uvádza, že: „Každé podanie, v ktorom sa dáva podnet na začatie konania (úvodné podanie), zapíše sa do príslušného registra.“ Na základe zápisu do príslušného registra sa využitím osobitnej časti rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2000 dospeje k určeniu príslušného senátu, ktorý o registrovanej veci rozhodne. Z tohto pravidla však existuje výnimka uvedená v čl. II ods. 3 rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2000, v súlade s ktorou: „Vo veciach, ktoré opätovne napadli na Najvyšší súd Slovenskej republiky po tom, ako tento súd už konal a rozhodol o riadnom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o väzbe, vrátení veci prokurátorovi na došetrenie alebo o zrušení napadnutého rozhodnutia a vrátení veci na nové konanie, alebo vec vybavil „inak“ (napr. vec vrátil ako predčasne predloženú), koná a rozhoduje pôvodný senát. Ak tento senát už v pôvodnom zložení neexistuje, určí predseda príslušného kolégia, ktorému senátu sa vec prideli na rozhodnutie. Vezme pri tom na zreteľ predovšetkým zachovanie kontinuity konania v osobe predsedu senátu alebo, ak to nie je možné alebo vhodné, osobu referujúceho člena senátu.“

Ustanovenie čl. II ods. 3 rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2000 (Rozdelenie práce medzi senáty) preto vylučuje použitie jeho osobitnej časti pre pridelenie vecí do jednotlivých senátov v prípadoch tých vecí, ktoré opätovne došli na najvyšší súd. Ak vylúčime vec trestnej povahy (pretože táto nebola predmetom konania o podnete na ústavnom súde), ide o veci, o ktorých už najvyšší súd rozhodoval predtým tak, že napadnuté

rozhodnutie súdu nižšieho stupňa zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Predmetom konania pred pôvodným senátom najvyššieho súdu je preto opätovné rozhodnutie súdu nižšieho stupňa, ktoré prijal v ďalšom konaní po zrušení jeho pôvodného rozhodnutia rovnakým senátom najvyššieho súdu. V takomto prípade o veci, ktorá opätovne došla na najvyšší súd, rozhoduje (vzhľadom na jej predošlú znalosť) pôvodný senát najvyššieho súdu, a nie ten jeho senát, k stanoveniu ktorého by sa „normálne“ dospelo použitím osobitnej časti rozvrhu práce na rok 2000.

IV.

Zákonný sudca vo veci sp. zn. 7 Obo 73/2000

Predmetom konania o podnete pred ústavným súdom bolo posúdenie rešpektovania rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2000 (a tým aj zabezpečenie základného práva navrhovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) vo veci sp. zn. 7 Obo 73/2000. Zatiaľ čo navrhovateľ tvrdil, že „automatické a pritom neodôvodnené pridelenie prejednávanej veci senátu Najvyššieho súdu SR 7 Obo“ bolo porušením jeho rozvrhu práce na rok 2000 (keďže súd použil ustanovenie čl. II ods. 3 rozvrhu práce, hoci na to neboli splnené podmienky), odporca vo svojom vyjadrení naopak tvrdil, že vec sp. zn. 18 NcCb 8/99 Krajského súdu v Nitre bola v obchodnom registri zapísaná pod sp. zn. 7 Obo 73/2000 a to „v zmysle čl. II ods. 2 rozvrhu práce platného v roku 2000 v spojení s ustanovením § 10 ods. 1 Kancelárskeho poriadku Najvyššieho súdu SR z 18. decembra 1998, sp. zn. Sekr 240/98“. Podľa tvrdenia navrhovateľa v označenej veci ani nemohlo dôjsť k použitiu čl. II ods. 3 rozvrhu práce: „Keďže spis na Najvyšší súd napadol po prvýkrát“.

Navrhovateľ na preukázanie pravdivosti svojho tvrdenia o porušení rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2000 (a tým aj o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy vo veci sp. zn. 7 Obo 73/2000) navrhol vykonať dôkaz výsluchom svedka, podpredsedu najvyššieho súdu JUDr. J. M., ktorý sa uskutočnil na ústnom pojednávaní 6. februára 2002. Ústavný súd navrhnutého svedka vypočul, ale tento okrem všeobecnej

znalosti rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2000 neuviedol žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by dokazovala, že k prideleniu veci sp. zn. 7 Obo 73/2000 došlo v rozpore s rozvrhom práce najvyššieho súdu na rok 2000. Ústavný súd preto hodnotil jeho výpoveď ako dôkaz, z ktorého nevyplývalo žiadne zistenie významné pre rozhodnutie o porušení základného práva navrhovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Ďalšie dôkazy navrhovateľ nenavrhol a ústavný súd za tohto stavu veci nemal ani možnosť vykonať iné, hoci nenavrhnuté dôkazy, pretože takéto nevyplývali z priebehu konania a ani z prednesu účastníkov. Vo svojom rozhodovaní o podnete navrhovateľa ústavný súd vychádzal z vyjadrení najvyššieho súdu z 9. júla a 12. novembra 2001, z hodnotenia výpovede svedka JUDr. J. M., z nedostatku iných dôkazov na preukázanie tvrdení navrhovateľa, ako aj z obsahu prednesu právneho zástupcu navrhovateľa.

V.

Základom každého rozhodnutia ústavného súdu o porušení základného práva alebo slobody fyzickej osoby alebo právnickej osoby je (a na základe vykonaných dôkazov) preukázanie ich nerešpektovania označeným orgánom verejnej moci. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že vykonaním dôkazu označeného právnym zástupcom navrhovateľa nebolo preukázané, že k prideleniu veci sp. zn. 7 Obo 73/2000 pred najvyšším súdom došlo v rozpore s rozvrhom jeho práce na rok 2000, a pretože jedine preukázanie takéhoto porušenia mohlo byť dôkazom o porušení základného práva navrhovateľa podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, jeho návrhu na vyslovenie porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy najvyšším súdom nebolo možné vyhovieť. Preto bolo potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2002